

E LIBRIS SZE L L E R

Interedamentul

EDITURA MIRON

LISA

KLEPAS

ROȘCATA
CU OCHI NEGRI

NU CREDEA DELOC ÎN DRAGOSTEA LA PRIMA
VEDERE. PÂNĂ CÎND ÎL CUNOAȘTE PE BOGATUL
SI FERMECATORUL JOE TRAVIS...

Capitolul I

LISA KLEYPAS

ROȘCATA CU OCHI NEGRIS

Prințul regal în cîndită desfășură un război

împotriva Regatului său, în urma căruia se

înviorează într-o luptă de vîlă și război

împotriva unui rege care nu este de

aceeași naționalitate ca el și care nu

are nicio legătură cu țara sa, în urma căreia

țara sa devine într-o luptă de vîlă și război

împotriva unui rege care nu este de

aceeași naționalitate ca el și care nu

Capitolul 1

Ca organizatoare de nunți experimentată, eram pregătită pentru aproape orice fel de urgență care putea să apară în ziua cea mare. În afară de scorpioni; asta era o noutate.

Deplasarea lui era haotică, înainte și înapoi, pe dalele din curtea interioară, unde se afla piscina. După părerea mea, nu există o creațură mai oribilă ca scorpionul. De obicei veninul lui nu te ucide, însă în primele minute după ce te-a întepat, îți dorești să fi murit.

Prima regulă în cazuri de urgență era: *nu intra în panică*. Doar că, pe măsură ce scorpionul avansa spre mine, cu cleștii lui amenințători și coada curbată în sus, am uitat cu totul de regulă și am țipat oripilată. Disperată, am început să scotocesc prin geanta mea super-grea, care declanșa la mașină semnalul sonor de cuplare a centurii de siguranță, cînd o aşezam pe scaunul pasagerului. Am dat peste șervețele umede, pixuri, plasturi, produse pentru păr, deodorant, gel dezinfecțiant pentru mîini, loțiune, truse de machiaj și

manichiură, pensete, lipici, căști, bomboane de tuse și diverse medicamente, foarfece, perie, tampoane, bandă adezivă și dischete demachiante.

Cel mai greu obiect găsit a fost un tub cu lipici, pe care l-am azvîrlit spre scorpion. Tubul s-a rostogolit zgomotos pe gresie, în vreme ce scorpionul s-a regrupat, încercînd să-și apere teritoriul. După ce am scos un flacon cu spray fixativ, l-am îndreptat spre arătare, hotărîtă de atac.

- Nu va avea efect, am auzit pe cineva spunînd pe un ton amuzat. Decît dacă încerci să-i adaugi puțin volum și strălucire. Speriată, am ridicat privirea spre un tip înalt, brunet, îmbrăcat în blugi și un tricou uzat, încălțat cu cizme. Lasă că am eu grijă de el, zise apoi.

Am făcut doi pași înapoi, punînd la loc în geantă flaconul de fixativ.

- Am crezut că spray-ul de păr îl va sufoca.

- Nu. Scorpionul poate să-și țină respirația cam o săptămînă.

- Zău ?

- Da, doamnă, zise el și zdrobi scorpionul, insistînd cu călcîiul. Nimic nu zdrobesc texanii mai cu poftă, decît un scorpion sau o țigară aprinsă. După ce îndepărta insecta inertă cu vîrful ghetei, trimîșînd-o direct într-un boschet verde, se întoarse spre mine, ca să mă evalueze cu o privire pătrunzătoare, tipic masculină, fapt care-mi transmise un fior spre inimă, pro-

vocîndu-i bătăi repezi și necontrolate. Priveam doi ochi de culoarea melasei, care se potriveau perfect cu maxilarul puternic pronunțat și nasul acvilin. Era nebărbierit, masiv și impunător, cu musculatura brațelor și pieptului bine-definită. Prin materialul subțire al tricoului se vedea aproape toată musculatura, iar asta îi dădea un aer plăcut-periculos. Era genul de bărbat care-ți taie răsuflarea cînd te privește.

Avea cizmele și tivul pantalonilor murdare de noroi uscat, semn că mersese mult pe jos, pînă să ajungă la ferma Stardust Ranch. După cum era îmbrăcat, nu putea fi unul dintre invitații la nuntă, dintre care mulți dețineau averi inimagineabile.

Și cum mă măsura el din priviri, știam sigur ce vede: o femeie rubicondă, în pragul celor treizeci de ani, roșcată, cu ochelari cu rame mari. Purtam haine comode, largi și simple. "Veșnic 55", cum le descria Sofia, sora mea mai mică, adică bluze lălîi și pantaloni largi, pe elastic. Dacă aspectul acesta era descurajant pentru bărbați- evident că mereu era – cu atît mai bine. Nu aveam interesul să atrag pe nimeni.

- Dar scorpionii nu ies la lumină, am comentat eu.

- Am avut o primăvară uscată. Ei caută umezeala. Piscinele îi atrag ca un magnet. Avea un fel de a vorbi tărăgănat, de parcă toate cuvintele stătuseră la foc mic cîteva ore. Se aplecă să-mi dea tubul cu lipici,

iar cînd degetele noastre s-au atins ușor, ceva din mine a răspuns imediat. Îi simtisem miroslul de săpun, praf și fin proaspăt. Ai face bine să-ți schimbi pantofii, zise el, privind spre balerinii mei deschiși la vîrf. Ai niște cizme ? Sau adidași ?

- Mă tem că nu, am zis eu. O să risc. Am observat că lăsase pe o masă un aparat foto Nikon, cu lentile profesionale. Ești fotograf profesionist ? l-am întrebat.

- Da, doamnă.

Probabil era unul dintre fotografii de mîna a doua, angajați de George Gantz pentru nuntă. Am întins mîna.

- Sînt Avery Crosslin, m-am prezentat eu pe un ton profesionist. Cordonator de nunți. El mi-a strîns mîna cu putere. Contactul cu palma lui caldă mi-a plăcut.

- Joe Travis, zise el, privindu-mă insistent, iar după cîteva secunde mi-a dat drumul la mînă.

Am simtit în obraji valuri de căldură.

- George ți-a dat copii după planificare și lista cu invitații ? l-am întrebat. El nu părea deloc surprins. Nu-ți face griji, am adăugat, mai am eu o copie. Mergi în casă și cauță-l pe asistentul meu, Steven. O fi la bucătărie, cu cei de la firma de catering. Am căutat o carte de vizită în geantă. Uite, dacă ai probleme, numărul meu de mobil. El o luă.

- Mersi, dar eu de fapt...

- Invitații își vor ocupa locurile la șase și jumătate, i-am zis scurt. Ceremonia va începe la șapte și se va încheia la șapte treizeci cu eliberarea porumbeilor. Vrem să facem niște instantanee cu mirele și mireasa înainte de apus, adică pe la șapte patruzeci și unu.

- Ai planificat și asta ? rosti el amuzat.

- Fă bine și ferchezuieste-te pînă ajung toți oaspeții, i-am zis, aruncîndu-i o privire amenințătoare. Am scos din geantă o lamă sigilată, pe care i-am dat-o. Uite, ia asta. Întreabă-l pe Steven unde te poți bărbieri și...

- Ușurel, scumpo. Am și eu o lamă. Mereu vorbești atît de repede? întrebă el amuzat.

Am pus lama în geantă și i-am replicat iritată:

- Eu am treabă. Îți sugerez să faci același lucru.

- Nu lucrez pentru George. Sînt liber profesionist și lucrez în publicitate. Nu am treabă cu nunțile.

- Atunci ce cauți aici ? l-am întrebat.

- Sînt invitat. Prieten cu mirele.

L-am privit oarecum jenată și uluită. Din nou simteam că mă înfierbînt, dar de rușine acum.

- Scuze, am reușit să articulez. Cînd îmi-am văzut aparatul, am crezut că...

- Nici o supărare.

Nimic nu mă deranja mai tare decît să apar ca o fraieră. Întruchiparea competenței era esențială în

consolidarea imaginii în fața clientului, mai ales în fața clientelei selecte, spre care eu ținteam. Acum, în ziua celei mai scumpe și grandioase nunți pe care o orchestrăsem împreună cu oamenii de la studioul meu, bărbatul acesta avea să le spună prietenilor săi bogăți că îl confundasem cu un simplu angajat. Oamenii vor vorbi pe la spatele meu, își vor da ghionturi, vor face glume. Dispreț.

În intenția de a mă distanța cât mai mult de el, am mormăit:

- Vrei să mă scuzi...m-am întors și am plecat cât am putut de repede.

- Hei! l-am auzit pe Joe strigînd. M-a ajuns din cîțiva pași. Luase aparatul foto și acum îl avea agățat pe umăr. Stai puțin. Nu trebuie să te fofilezi.

- Dar nu mă fofilez, am zis eu, grăbindu-mă spre pavilionul principal. Am treabă.

- Stai puțin, zise el însotindu-mă. Hai să o luăm de la zero.

- Domnule Travis, am început eu, apoi am amuțit, realizînd instantaneu cine era. Doamne, am zis șoptit, după care am închis ochii o clipă. Ești unul din acei Travis ?

- Depinde ce înțelegi prin "acei", zise el amuzat, privindu-mă insistent.

- Petrol, bani, avioane private, iahturi, conace.
Aceia.

- Eu nu am un conac. Am o casă banală pe Sixth Ward.

- Tot ești unul de-al lor, am insistat eu. Tatăl tău este Churchill Travis, nu-i aşa ?

Chipul i se întunecă.

- A fost.

Prea tîrziu, mi-am amintit că acum aproape șase luni patriarchul familie Travis decedase în urma unui infarct. Ziarele s-au ocupat pe larg de înmormântarea lui, povestindu-i detaliat viața și realizările. Churchill dobîndise avere considerabilă prin investiții mari de capital, provenit în principal din energie. În decenile optzeci- nouăzeci, a fost destul de vizibil la televiziuni, precum și la show-uri legate de afaceri și finanțe. El și moștenitorii lui erau echivalenții regalității texane.

- Regret pierderea pe care ai suferit-o, am zis stîngace.

- Mulțumesc.

Urmă o tacere apăsațoare. Îi simteam privirea parcurgîndu-mi corpul, aşa cum ar face-o razele fierbinți de soare.

- Uite ce, domnule Travis...

- Joe.

- Joe, am repetat eu. Sînt destul de ocupată. Nunta aceasta este un eveniment complex. Momentan mă ocup de pregătirea spațiului pentru ceremonie, sau de decorarea unui cort care se întinde pe cîteva sute de

metri și include mese, scaune, ring de dans și orchestră live pentru patru sute de invitați, după care urmează o altă petrecere în nocturnă. Așa că îmi cer scuze pentru neînțelegere, dar...

- Nu trebuie să te scuzi, mă liniști el. Ar fi trebuit să mă prezint mai devreme, dar îmi vine foarte greu să țin pasul cu tine, cînd vorbești, mă informă el rîzînd. Ceea ce înseamnă fie că va trebui să mă grăbesc, fie că va trebui să o iei tu mai ușurel.

Deși eram tensionată, îmi venea și mie să rîd.

- Numele Travis nu trebuie să-ți provoace sentimente contradictorii, continuă el. Crede-mă, nici o persoană care îmi cunoaște familia, nu este impresionată de noi. Mă studie o clipă. Acum unde ziceai că ai treabă ?

- În pavilion, am spus eu, făcînd semn spre structura uriașă din spatele piscinei.

- Dă-mi voie să te conduc acolo. Văzînd că ezit, a adăugat: în caz că te vei mai întîlni cu un scorpion. Sau cu alte insecte periculoase: tarantule, șopîrle. Eu îți voi asigura cale liberă.

M-am gîndit serios că farmecul lui putea îmblînzi pînă și un șarpe cu clopoței.

- Nu poate fi chiar atît de rău, am zis.

- Ai nevoie de mine, insistă el absolut convins.

Am pornit împreună spre locul unde urma să aibă loc ceremonia, traversînd un pîlc de stejari bâtrîni.